

J.K. ROWLING
HET **KERST**
VARKEN

J.K. ROWLING
**HET KERST
VARKEN**

VERTALING WIEBE BUDDINGH'

GEÏLLUSTREERD DOOR JIM FIELD

8

Copyright ©2022 Uitgeverij Dyslexion, Deventer

ISBN 9789463245623

NUR 283/284

Papier met FSC–certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij Uitgeverij De Harmonie
Oorspronkelijke titel *The Christmas Pig* (Little, Brown 2021)
Omslag Anne Lammers
Handlettering omslag © Shamrock, Jeroen Klaver
Foto p.307 Debra Hurford Brown © J.K. Rowling 2018
Foto p.309 © Jim Field

Tekst © J.K. Rowling 2021
Illustraties © J.K. Rowling 2021
Copyright © Nederlandse vertaling Wiebe Buddingh' en Uitgeverij De Harmonie 2021

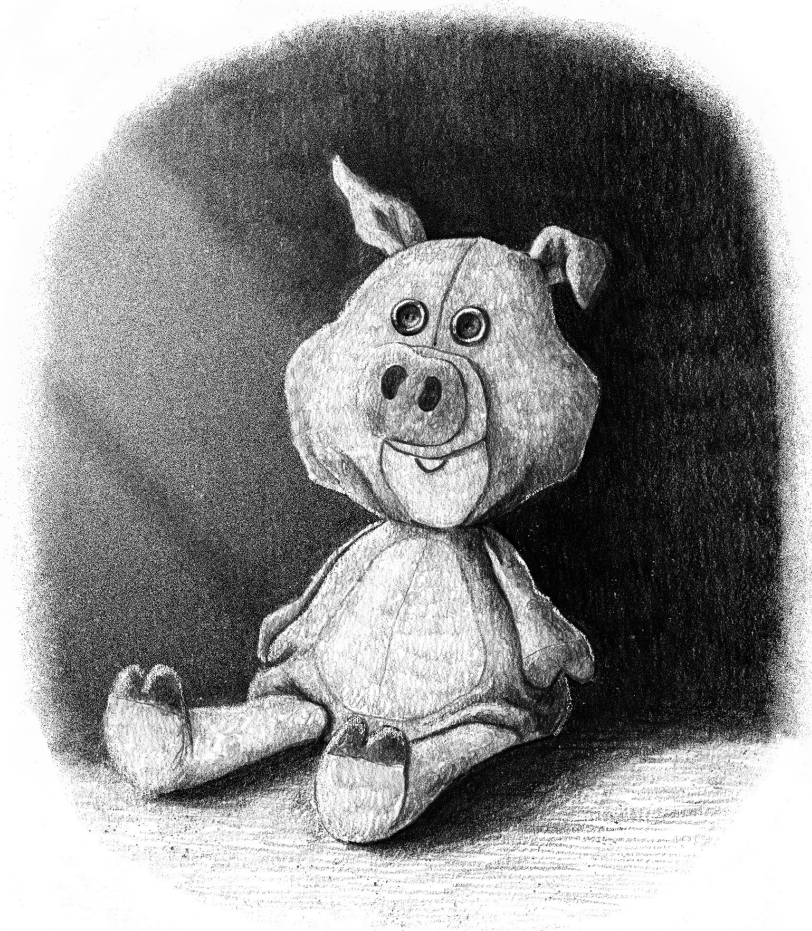
Het intellectueel eigendom van de auteur wordt gekend.

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

Alle personages en gebeurtenissen in deze publicatie zijn fictief. Overeenkomsten met bestaande of overleden personen berusten op louter toeval.

DEEL EEN UT VARKEN

Ut Varken

Ut Varken was een klein speelgoedvarken dat van dezelfde stof was gemaakt als een zachte handdoek. Hij had plastic korrels in zijn buik, waardoor het leuk was om met hem te gooien. Zijn fluwelige varkenspootjes waren precies groot genoeg om tranen mee weg te kunnen vegen. Toen Jack een peuter was, sabbelde hij altijd op het oor van Ut Varken voor hij 's avonds in slaap viel.

Ut Varken heette zo omdat Jack, toen hij leerde praten, 'ut varken' zei in plaats van 'het varken'. Toen Ut Varken nieuw was, had hij een zalmroze kleur gehad en zwarte, glimmende plastic oogjes, maar daar wist Jack niets meer van. In zijn herinnering had Ut Varken er altijd net zo uitgezien als nu: grijs en vaal, met één oor dat stijf was van het gesabbel. De ogen van Ut Varken waren losgeraakt, zodat hij een tijdje alleen gaatjes in zijn gezicht had gehad, maar later had Jacks moeder, die verpleegster was, twee knopen vastgenaaid op de plaats van de ontbrekende oogjes. Toen Jack 's middags thuiskwam uit de kinderopvang lag Ut Varken, onder een warme wollen sjaal, op de keukentafel te wachten tot Jack het verband rond

zijn nieuwe ogen zou losmaken. Jacks moeder had zelfs een medisch rapport opgesteld: 'Patiënt: UV Jansen. Doel van operatie: aanzetten van knopen.

Chirurg: mama.'

Na zijn oogoperatie begon iedereen Ut Varken gewoon 'UV' te noemen. Sinds zijn tweede weigerde Jack om naar bed te gaan zonder UV, wat vaak tot problemen leidde omdat UV tegen bedtijd meestal onvindbaar was. Soms moesten mama en papa heel lang zoeken en vonden ze UV uiteindelijk op de raarste plaatsen: verstopt in een sportschoen van papa of weggefrommeld in een bloempot.

'Waarom stop je hem toch steeds weg, Jack?' vroeg mama iedere keer als ze UV eindelijk weer gevonden had, opgekruld in een keukenla of weggemoffeld onder een kussen van de bank.

Het antwoord ging alleen Jack en UV iets aan.

Jack wist dat UV dol was op knusse plekjes, waar hij helemaal in kon wegkruipen en dan lekker kon slapen.

UV hield van precies dezelfde dingen als Jack:

zich verstoppen onder struiken en in allerlei schuilplaatsen en hoog in de lucht gegooid worden:

Jack door zijn vader en UV door Jack. UV vond het helemaal niet erg als hij vuil werd of als Jack hem per ongeluk in een plas water liet vallen, als hij en Jack samen maar lol hadden.

Op een keer, toen Jack drie was, stopte hij UV in een doos met spullen die gerecycled zouden worden.

Hij had zijn moeder horen zeggen dat het een doos voor de kringloop was en dus dacht Jack dat UV rondjes zou gaan rennen in de doos. Hij wachtte tot zijn moeder de keuken uit was en gooide UV in de doos, in de hoop dat hij in cirkeltjes zou gaan rondhollen.

Zijn moeder moest lachen toen ze Jack stiekem in de doos zag kijken en hij zei dat hij wilde weten of ze nou echt aan het hollen waren. Ze legde uit dat ‘kringloop’ in dit geval iets anders betekende.

Alles wat in de doos zat, werd weggebracht en dan werden er andere dingen van gemaakt, zodat ze een nieuw leven kregen. Jack wilde absoluut niet dat UV zou weggaan en dat er iets anders van hem zou worden gemaakt en daarom stopte hij hem nooit meer in die doos.

Door al zijn avonturen had UV een interessante geur gekregen, die Jack heel lekker vond. Het was een mengeling van alle plekken waar UV was geweest, plus de warme, donkere grot onder Jacks dekens en een vleugje van mama’s parfum, omdat ze UV ook altijd een knuffel en een kus gaf als het Jacks bedtijd was.

Af en toe besloot mama dat UV nu echt een beetje begon te stinken en eens goed gewassen moest worden. De allereerste keer dat ze UV in de wasmachine deed had Jack zich op de keukenvloer gegooid en het uitgeschreeuwd van woede en angst. Mama had geprobeerd uit te leggen dat UV het juist leuk vond om rond te draaien in de wasmachine, maar pas toen UV die avond weer veilig in de grot onder Jacks dekens lag, zacht en droog en geurend naar waspoeder, was Jack bereid om mama te vergeven. Hij raakte er al snel aan gewend dat UV af en toe gewassen werd, maar vond het toch veel fijner als hij zijn natuurlijke geur weer terug had.

Het allerergste wat UV ooit was overkomen was toen Jack hem, op zijn vierde, was kwijtgeraakt op het strand. Papa had de handdoeken al ingepakt en

mama hielp Jack om zijn sweatshirt weer aan te trekken toen Jack plotseling beseftte dat hij UV ergens begraven had, al wist hij niet meer precies waar. Ze zochten en zochten, tot het bijna donker was en er niemand meer op het strand was. Papa werd echt boos en Jack jammerde en snikte, maar mama zei dat hij niet moest opgeven en bleef overal graven met haar handen. En toen, net op het moment dat papa zei dat ze dan maar zonder UV naar huis moesten gaan, schopte Jack met zijn blote voet in het zand en voelde iets zachts. Jack trok UV onder het zand vandaan, huilend van opluchting, en papa zei dat UV nooit meer mee mocht naar het strand, wat Jack heel oneerlijk vond omdat UV juist dol was op zand. Daarom had Jack hem ook begraven.